

ŠÁRKA ROŠOVÁ VÁŇOVÁ

MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA

KNJHA.JE
TZ-ONE

ŠÁRKA ROŠOVÁ VÁŇOVÁ

MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA

KNÍHA.JE

Šárka Rosová Váňová
MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA

Knižně vydal Credit-plus s.r.o. – KNIHA.JE
Evropská 61, 160 00 Praha 6

© 2018 Šárka Rosová Váňová
Návrh obálky, ilustrace, grafická úprava a zpracování
© 2018 Mirek Vojáček

© 2018 Credit-plus s.r.o. – KNIHA.JE
www.knihaje

ISBN 978-80-906979-1-1

V elektronické podobě vydal T2-one
© 2024 Mgr. Tomáš Zahradníček - T2-one
www.vydavatelstvi-eknih.cz

ISBN: 978-80-7539-164-3 (PDF verze)

Už chodím do školy

Přeskakuju žížaly, jednu po druhé. Nesmím ani na jednu šlápnout. Ten pocit, že se mi pod nohou svíjí růžová, masitá dešťovka a já ji bez milosti drtím botou, je odporný. Zapršelo, a tolik pohromadě jsem jich snad ještě na chodníku neviděla. Spěchám do školy a vím, že přijdu pozdě, ale vůbec mi to nevadí. Než udělat ze žížal guláš, raději si vše slíznu od našich.

Na zádech mi poskakuje moje zánovní, vyškemraná, zelenožlutá aktovka, která má zapínání jako černé kočičí hlavy se svítícíma očima. Ty bláho, mít takovou tašku mě stálo dlouhé dny přemlouvání mamky. Za tuhle tašku máme všichni tři na víkend kompletní nákup a vystaráno. Nakonec jsem si ji opravdu vyprosila a připadám si důležitá.

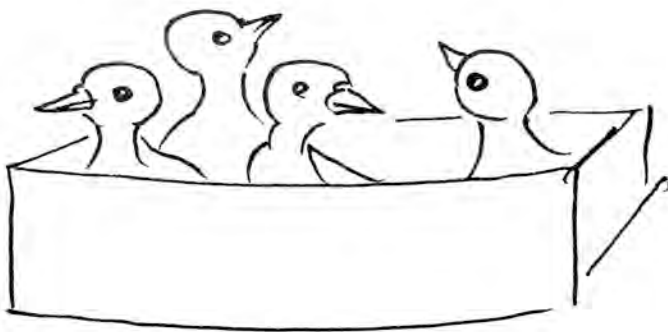
Nebo třeba Ivanka Rumlenová, ta má obyčejnou červenou z mačkané kůže. Ve škole ji má snad úplně každý. Pro kluky akorát dělají hnědou. Její mamka jí na ni napsala propiskou tři velká písmena RUM. Všichni se jí smějí, že pije rum. Chudinka spolužačka.

Spolužák Vojta, ten se zase při tělocviku počůral. Prostě jsme se rozpočítávali v řadě, první, druhý, první, druhý..., a než řekl „druhý“, rozkročil nohy a normálně mu z červených trenýrek teklo jako z vodovodu. Řehtala se celá třída. Jen mně nebylo do smíchu. No jo, škola schválnosti a posměch.

To je něco! Píše se rok 1973. Mám úplně senzační soudružku učitelku. Je to pěkná stará babička. Jmenuje se jako moje mamka. Maruška. Fakt hezké jméno. Umí bezvadně skoro zpaměti Vodníka od soudruha Erbena. Chodí si jen tak po třídě, třeba i zalévá kytičky v oknech a krásně recituje tu dlouhatánskou, strašidelnou báseň. Když nám,

Teta Helenka je ptačí máma

Moje teta Helenka je úžasná! Stala se ptačí maminkou. Má ráda zvířátka úplně stejně jako já. Nejprve si domů přinesla straku, která měla poraněné křídlo. Dala jí jméno Káča. Ona i docela mluví, má takový legrační hlas.

Z kuchyně pořád volá: „Káááčo, pojd’!“

A taky po stračím způsobu krade! Teta se podivovala, kde má dva zlaté prstýnky a zmizely taky bonbóny ve stříbrném celofánu, které dala sestřenici Jiřince k narozeninám. Ta dostala pořádně vyčíněno, že jí tolik sladkého a není to zdravé. Nakonec je teta našla v kleci u Káči. A ta taky volá na bratrance: „Béééed’o, pojd’!“

Ten přinesl domů čtyři malé ptáčky drozdů. Měli je s kluky schované ve sklepě v krabici. Malí ptáčkové ještě neměli ani peří a teta myslela, že umřou. A tak jim krájela žížaly, nosila brouky, krmila je pinzetou a oni rostli a rostli. Ted’ už jsou velcí a teta je chodí venčit jako pejsky. Dokonce je venku učí sbírat hmyz a oni to vše pozorují. Když už to tetu nebaví, zavolá na ně, oni přiletí ze stromu a všichni si na ni posedají. Někdy je posbírání jako brambory, dá je do krabice a odnese domů. Je to vážně krásný pohled. Když přijdu na návštěvu, posedají si drozdi i na mě. Trochu se bojím, aby mě neštípli. Pořád mě ochutnávají, jako bych byla nějaká dobrota.

Jak jsem si našla babičku a dědu

Často jsou ted’ velké bouřky a pořád děsně hřmí, ale dnes TO dopadlo dobře. Dost se blýskalo, ale najednou se spustil jenom nádherný tichý a pomalý deštěk a krásně provoněl vzduch. To úplně miluju. Jdu ze školy, lížu na dlaň vysypaný jahodový Vitacit a mám v puse žvýkačku Pedro. Žvýkačka s Vitacitem krásně křupe, dobře chutná, je zase barevná a ne tak vyžvýkaná.

Nesmím na spartakiádu

Dnes 5. 6.1980 pokračuju.

Jedna holka z devítky byla v Zámeckém parku a bavila se s Lad'kou. Řekla, že ve třídě mají prima kluky, a nejlepší z nich je Kája. Prý se vůbec nevytahuje. To jsem si taky myslela. Ted', když je červen, konec školního roku, uvědomuju si, co pro mě vlastně znamenal.

Dva roky jsem si na něj myslela, ale nic z toho nebylo. Je mi moc sympatický a já ho prostě zbožňuju. Holkám ze třídy se nijak zvlášť nelíbí, ale mně je to jedno. Budu ho mít ráda a vzpomínat na něj. Lituju, že jiná holka ho získá hned a mně se to nepovedlo za takovou dobu. Cítím, že bychom se k sobě hodili. A vůbec, až ho uvidím odcházet, budu z toho smutná. Přeji si jedině to, aby se k nám přišel vyfotit na řidičák. Mamka si ho zřejmě oblíbila a bavila se s ním a ještě s jedním klukem z devítky. No, ještě uvidíme.

Naši se mimochodem udobřili. Zblázním se z nich. Jsem zvědavá, na jak dlouho?

Nemůžu jet na spartakiádu! Naši mi to zakázali. Maminka si asi zase něco přečetla v Rudém právu v Černé kronice. Prý je tam samý úraz a morálka pokleslá. Tak všechna moje snaha vyšla nazmar. Je mi všechno tak líto! Tolik dětí nacvičovalo a já mohla, být mezi těmi, co vystoupí v hlavním městě. Vyhodila jsem trikot i s cvičkami do popelnice.

Nesmím jet ani na puťák se spolužáky. Nemá cenu ani brečet, spolužáci mě odstrkují, jsem úplně jiná. Je mi to líto, ale tohle prostě nezměním.

Je škoda, že tě, můj deníčku, nepopíšu. Ten rok je tak krátký a moje láska nekonečná...

Jsou prázdniny, není Karel

Dnes je 5. 7. 1980

Píši dnes už naposledy, spíš dokončuji. Už týden jsou prázdniny. Na vysvědčení jsem měla celkem ucházející známky, ale mohlo to být lepší.

Mamině jsem řekla, že ji nenávidím. Vlastně si vše zasloužila. Je prostě strašná, pořád proti mně štvě tátu a provokuje. Tak ho vyhecovala, že mě nakopl. Prý jsem drzá. Mám z ní nervy pryč.

Tak Káju už nemám týden. Ted' už budu psát, jen když ho potkám, anebo se s ním seznámím. Nebo s ním budu chodit. Ale to je mizivá naděje. Ten si ted' o prázdninách užije. Jak mu říkal Rost'a: „První tejdén pojedeme na čundr a ve vlaku nabalíme děvky!“ No, a co. Když na tohle má žaludek...

To je zatím vše.

Maminka zlomila anténu

Dnes byl u nás doma pořádný malér. Sousedí museli mít tedy zážitek. Maminka si pouštěla kazeták a stalo se to, co tátu dovedlo úplně k nepřičetnosti. Zlomila teleskopickou anténu na tátově „philipsce“! Hudba hrála a naši se o něčem dohadovali kolem dovolené. Vždy se totiž před odjezdem pohádají. A jak byla mamka rozčilená, dlaní se opřela o anténu, a jak ji chtěla zastrčit, ohnula ji. Už nešla narovnat ani zasunout. Táta křičel a začal ji honit kolem stolu. Jsem slušná holka, tak vám ani nebudu popisovat, co všechno na sebe křičeli. Vypadali jako jeden tátův obraz. Maminka utekla do kuchyně a vzala na tátu smeták. On se jí ho snažil vytrhnout z ruky, ale nechtěla ho pustit.

Obsah

Už chodím do školy	5	Mám strach o maminku	77
Jsem jiskra jasná	6	Karel má jinou holku	79
Zlobení ze mě leze samo	8	Maminka kašle na Vánoce	79
Spolužačka je čuně	9	Už nemám ráda Káju	80
Soudruh Lenin je upír	11	Ježíšek mi prsa nepřinesl	81
Nechci být jedináček!	13	Karel má ze mě křeče	82
Nevím, jestli jsem pionýrka	15	Fakt nejsem moc hezká	83
Tatínek bádá a vynalézá	16	Naše škola byla v průvodu	84
Také bádám a vynalézám	18	Jak kolem mě létaly pastelky	85
Maminka je pracovitá	19	Asi jsem ukradla pejska	87
Cikáni nejsou naši soudruzi	21	Karel na mě promluvil!	88
Jak jsem dusila tatínka	23	Maminka píše závěť	89
Konečně mám pionýrský šátek	24	Nesmím na spartakiádu	92
Rodiče si koupili auto	25	Fakt jsem ukradla pejska	93
Bábuška Lydie	26	Mám fotku, ale ne kluka	96
Sbohem, myšky milované...	29	Bábuška má sklerózu	96
Jak jsem se schovala ve skříni	31	Jsou prázdniny, není Karel	98
Chtěla bych babi a dědu	32	Maminka zlomila anténu	98
Děda si mě našel!	34	Poznala jsem Erika	99
Teta Helenka je ptačí máma	37	Jak jsem se vzepřela	100
Jak jsem si našla babičku a dědu	37	Pokážená koupel	104
S bábuškou na hřbitově	39	Erik docela ujde	106
Hudebka mě nebaví	41	Mám lyže z Klondiku	107
Jak moc je tatínek mlsný	43	Poprvé smím z domu	110
Na zahrádce jsem šťastná	44	Předvánoční pohoda u babi a dědy	110
Když se dědovi rojí včely	46	S Erikem a tátou na rybách	111
Tatínek si koupil magneták	48	Promiňte, že jste mě počali!	112
Běžecký závod v zimě je blbina	54	O konci školního roku	113
Proč musím nosit „debilku“	55	Nemám co na sebe	114
Můj tatínek je hrdina	59	Šílený houbařský víkend	116
Poprvé spím u babi a dědy	63	V hudbě je spousta lásky	118
Babička vzpomíná na válku	65	Potřebuju nějakou oporu	123
Začínám si psát deník	66	Tatínek začal léčit lidi	125
Úplně nejlepší je dědeček	67	Vypadám prostě příšerně	126
Proč mě Karel nechce	70	S kluky je to hrůza	127
Kluci jsou fakt magoři	72	Propaguju ve škole fašismus	128
Holky pořád štvou Karla	74	Mám úžeh kvůli zipáčům	128
Děda dělá soudruhům blbce	75	Vzhůru na internát	130
Nemá mě rád. Budu se učit!	76	Epilog	131

KNJHAJE
TZ-ONE

Socialismus očima dítěte. Blogerka Šárka Rosová Váňová a její vzpomínky na dětství od roku 1973 až do roku 1981. Od školky až po odjezd na internát. Zábavná sonda do minulého režimu, která nezklame starší ani mladší ročníky. Pamatujete si ještě Pedro, Vitacit a Pionýra, hlasatelky v televizi a podnikové dovolené? Jaké bylo vyrůstat v době, která neznala mobilní telefony, natož aby znala internet?

MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA – OČIMA ČTENÁŘE

Šárka Rosová Váňová je zkušená moderátorka a blogerka. Rodačce z Mostu nyní u vydavatelství Kniha. Je vychází román „Moje dětství na draka.“ Jak už název napovídá, jedná se o vzpomínky na její socialistické dětství. Pokud ovšem čekáte politickou nudu nebo chmurné pofňukávání na neustálé fronty, jste na omylu! Knižka je to veselá a milá, napsaná s nadhledem a nadsázkou. S hlavní hrdinkou prožijete léta školková i školní... a vyprovodíte ji až na internát.

Knižka „Moje dětství na draka“ je psána z pohledu dítěte – nejprve malé holčičky, později školačky. Zatímco zpočátku hlavní hrdinka píše hlavně o svých rodičích a prarodičích, postupem času kapitoly tu a tam střídají deníkové zápisky, ve kterých se dozvíte vše o Šárčinych prvních láskách a zklamáních.

Autorka píše s neuvěřitelnou lehkostí a humorem. Velice oceňuji krátké, leč úderné věty a kratičké kapitoly. „Moje dětství na draka“ se díky tomu dá číst všude – doma u kávy, v tramvaji i v čekárně u lékaře. Je to knížka, která bude skvělým společníkem na cesty a která Vám spolehlivě přivolá dobrou náladu.

Ač jsem se narodila těsně před sametovou revolucí, a dobu, kterou autorka popisuje, už jsem tudíž nezažila, knížka mě velice bavila. Proto si myslím, že ji ocení starší i mladší ročníky. „Moje dětství na draka“ je zkrátka taková rozpuštěná jednohubka a pohlázení pro duši.

Knižku Šárky Rosové Váňové velice doporučuji. Všem, kteří chtějí zavzpomínat na staré časy, a také všem, kteří se chtějí dozvědět, jak to kdysi bylo. Za mě jednoznačně výborné počtení a doufám, že tímto literárním dílkem autorka nekončí. Koneckonců knih, u kterých by se člověk mohl smát nahlas, je jako šafránu.

Kateřina Hutýrová